

имаше въ дълбочината на душата имъ? Може би — нищо. . . Борѣха се съ нуждата, само за да продължатъ жалкия си животъ; ядѣха съ дървени прѣчици, помагащи си единъ други съ нѣжна внимателностъ, следъ това се завиваха въ жалкитѣ си дрипи, за да защитятъ старитѣ си членове отъ нощната прохлада и росата, като предварително покриваха и всичкото си имущество. Искаше имъ се да живѣятъ и на другия день, макаръ че имъ предстояха сжщитѣ скитания и беднотия.

Въ малкото сандъче, освенъ Кака-Санъ бѣше събрана и цѣлата имъ покжщнина: чашки отъ синъ фарфоръ съ окълцани краища, дето си туряха ориза, малки чашки за чай и книжно фенерче, което запаляха вечеръ.

Веднажъ въ седмицата слѣпия Тото-Санъ разчесваше грижливо коситѣ на старата си другарка, и ѝ правѣше прическата. Ржцетѣ на слабата Кака-Санъ не можеха да се издигатъ толкова високо, колкото бѣ необходимо за прическата на японката; затова Тото-Санъ се научи да я причесва. Съ треперящи ржце милваше той пипнешката тази нещастна, стара глава. Коситѣ бѣха вече толкова рѣдки, че не можеха да покриватъ жълтата кожа на черепа, корава като пергаментъ и сбръчкана като печена ябълка. Но, старецътъ се изхитряваше да направи японска прическа; жената, заинтересувана до крайностъ, се огледваше въ кжсче огледало и нарѣдко продумваше: „Малко по-високо, Тото-Санъ! . . По-надѣсно! . . По-налѣво! . . Най-после той забождаше въ коситѣ ѝ две дълги кокалени игли, които правятъ тѣй типична японската прическа и Кака-Санъ заприличваше на почтена японска бабичка. . .